

Po ťažkej šesť hodinovej únavnej trase sme sa nemohli dočkať, kedy už vystriedame tvrdé sedadlá autobusu za pohodlné kreslá SND. Dnes vieme, že na tento moment sa oplatilo čakať, náš dojem zo sedenia bol diametrálne odlišný, ale ešte viac sme sa tešili, keď sa na javisku objavili už prví herci. ¾ ženského pohlavia si vychutnávala plnými dúškami pohľad na hlavného mužského predstaviteľa Tomáša Mašťalíra a zvyšná časť prekonávala ťažké chvíle po zistení informácie, že postava Lucentia nemala hlavné obsadenie (Ján Koleník), ale bola alternovaná iným, nie až tak známym hercom, no ak si odmyslíme isté drobnosti, vskutku aj tento umelec vydal zo seba naozaj veľa. Výkon všetkých hercov bol neopísateľný. Ukázali, že dokážu odohrať aj nemožné, ani oni sa však nedokázali nepousmiať nad vtipnými momentkami. Nepôsobilo to však amatérsky, ale práve naopak celú situáciu to odľahčilo a vyvolalo to v nás dojem, že aj títo umelci sú len ľudia. Herecké kúsky, ktoré sme mali šancu na vlastné oči vidieť, v nás vzbudili mnoho pozitívnych pocitov a väčšiu náklonnosť k divadelnému umeniu. Keď sme plní entuziazmu opúšťali priestory SND, zrazu nás naše vzácne profesorky viedli neznámymi trasami, až sme sa ocitli pred zadným vchodom, ktorý slúži na/pre nenápadné odchody komediantov. Nemožné sa stalo možným. Síce Alexander Bárta „zdrhol“ až za ním ostal iba dym a čiara, ale venoval nám poďakovanie a krásny úsmev na spoločnej fotografii. Gentleman pán František Kovár sa nemohol neopýtať vytešených študentov na dojmy z činohry. Chudák, takmer ho trafilo, keď naňho 40 ľudí zvriesklo: „Áno, páčilo!“ S ďalším nadšením sme očakávali príchod hviezd, ktoré v nás zanechali krásne spomienky na exkurziu. Príjemný dojem v nás ostal aj z herečky Dianky Mórovej, ktorá po 2,5 hodinovej hre, kde si zahrála dosť ukričanú Catarinu, bola stále schopná úprimného úsmevu a prejavu vďaky za to, že sme sa tu trepali len kvôli nim až do Bratislavy. Samozrejme, za jej láskavosť a dobrosrdečnosť sme si nemohli nechať odpustiť, aby sme nedali pozdraviť jej malého drobčeka. A potom prichádza ON – modré oči, špinavý blond. Už len podľa výrazu našej spolužiačky bola jasné, že každú chvíľu bude nutné poskytovať resuscitáciu, obávali sme sa, či neprestala dýchať alebo jej nezlyhal nejaký orgán od úžasu, keď zbadala Tomáša Mašťalíra. Ostatné sme to zvládali primerane a naša srdcová frekvencia sa až tak nezmenila. Po odchode do autobusu nás už čakala iba noc plná snov a myšlienok o predstavení - Skrotenie zlej ženy. Aj keď Shakespeareov jazyk je pre nás zložitý, táto herecká transformácia bude pre nás ťažko zabudnuteľným zážitkom.

Žiačky II. A